

BODÓ CSIBA GIZELLA

Mozdulatlant – mozgásba

Az ágak álltak mozdulatlan
Valami szellemkézre várva,
Egy mókus ugrált ágról-ágra,
A lombokat életre rázta.

A levegő állt rezzenetlen,
Síri csend figyelt e némaságra,
Meggzóltalt hegyről a harangszó,
Zenéjét szél mester himbálta.

És felröppentek a madarak,
A mozdulatlant felkavarták,
Százféle hangon, ritmusban,
Rímbe, köszöntőjüket dalolták.

A mindenség már sistergett, zúgott,
A betonon autók rohantak,
Darazsak illatok nyomán keresték,
Amire hódítókként lecsaptak.

A nap emelte koronás fejét, és
Rátekintett mindenre széles mosollyal,
Már foszlányokban sem volt sötét,
A képből szelíden kihátrált a hajnal.

Elsüllyedt világ (töredék)

A Hesperidák kertjében jártam,
Üldögéltem fehér liliomok alatt.
Illatok öleltek anyai békével,
Levelek között hozzám bújt a Nap.

Jönnek majd újra igazi Nap-királyok,
Véget ér bábok és bitorlók uralma,
Beteljesül a kezdetnek vége,
Összeáll százfelé szakadt karja.

S Héraklész oszlopai között
Kivonul a meggyötört Európa,
Az Édenkertig hajózik egy csendes kis sereg –
Ha Isten is úgy akarja!

Mi egyszer elsüllyedt, felszínre jön,
Már látható fényes csúcsa,
Megtisztultan százezer évektől
Újra kezdhet a pusztulás tanúja.

Sír az ég

Tartsd oda az arcodat,
Mert sír az ég – hallgatag.
A tér, a sétány kihalt,
Letakarták a holtakat.

Sír az ég, a szél tisztogat,
Folyók feszítik határukat,
Kiléphet medréből minden
Lélekbe épült, fojtott indulat.

Minden napra gyilkos sötét,
A lehajtott fej kávába néz,
Résbe dugná lábát, hogy – elég!
Mindenhol veszteség, sír az ég!

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>